

ΤΑ ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΔΙΑΦΩΤΙΖΟΜΕΝΑ

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΟΔΗΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΓΑΒΡΙΕΛΛΑΣ ΝΤ' ΕΣΤΡΕ

Πώς άφρισε τέ ειδύλλιο τον Έρρικο Δ' και της ώραιας Γαβριέλλας. Η γνωριμία τους και η σχέσης τους. Τὰ κακά διειρίζεται προσισθήματα. Ο ξαφνικός και μυστηρώδης θάνατος της ώραιας εύνοομένης. Τι πιστεψαν οι σύγχρονοι της. Πώς ένας ιστορικός ισχυρίζεται ότι την άφρισε ο Σατανᾶς. Ποιά είναι η σλήθεια, κτλ. κτλ.

"Η Γαβριέλλα ντ' Εστρέ.

Τὸν Νοεμβρίο τοῦ 1590, στὸν πατρὶ τῷ Κέδῳ, ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Ἐρρίκος δ' Δ' συναντοῦντο πρῶτη φορᾶ τῇ Γαβριέλλᾳ ντ' Εστρέ. Η ώμωριά της τοῦ ἔκανε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ βαθύτατη ἐντύπωσι. Καὶ ἡταν, φανταστικά πολὺ ώδα τὴς Γαβριέλλᾳ.

Ἐλέγει τὸν πρώτον φίλον της, τὸν ίδιον τὸν θεοφράστην, ὃν τὸν πρωταρχὸν τῆς γυναικὸς τοῦ Λύδου, ἐλέγει τὴν σῆσθον λευκὸν σὰν τὸ χρόνιν, ματιά διλογάλανα καὶ τοσοῦ φωτεινα, ὡστε θα δινοκολευστὸν κανεῖς να πῆ ἀπ' τὸν ἥλιο ἐπαγνων τὴ λάμψη τους, ἢ ἂν ὁ ἥλιος ἐπαγνων τὴ δικῇ τον λάμψι τὸν ἔπεινα. Τὰ φυσιά της ἦσαν καμαρωτὰ καὶ ὀλόνωντα, ἡ μητὴ της λίγο γυναική καὶ τὰ γείλη της κοκκινιά σαν σούπινα. Εἶχε λαμπού λευκότερο καὶ ἀπ' τὸ πολὺ ὀμορφοφρού καὶ πολὺ λεό φύλιτον, καὶ χέρια ποὺ τὸ χρῆμα τους ἤταν σαν τὸ χρῶμα ρόδων καὶ κρινῶν ἀναταπεμένων, καὶ τοσοῦ καλοφτιζαμένα, ὡστε φανταζας σαν ἓνα ἀληθινὸν ἀριστούργημα τῆς φύσεως".

"Οὐος γὰρ τὸν βασιλέα Ἐρρίκο Δ' αὐτὸς φιλούστων τοτε στὴν ἄμφι τῆς γυναικὸς τοῦ — ἦταν 37 γενεν — καὶ εἶχε χαρισματα ποὺ ἀρεσσοῦν πάντα στὶς γυναικεῖς: ἦταν ἐτομολόγος, πάντα εὐδιάθετος, πολὺ γενναιός καὶ λατεῖς νερμός τοῦ δράμαν φύλον. Ἔνα μόνο ἀντίκη πάρα ἔνα μερός μονάχα, καὶ αὐτὸς χωρὶς πρωτεύουσαν. Δὲν εἶχε σωφροσύχα, τὰ φρεσκατὰ τους ἦσαν φιλούμενα ἀπὸ τὸν σιδερένιον τους φύλακας. ἄλλα ἦταν πάντας βασιλῆς, πράγμα ποὺ ἔκανε για νὰ

φωνεῖται, φιλούσος, διτὸν τὴν συγκινήσης καὶ τοσοῦ πολὺ. Ἀγαπητεῖ τὸν Ἐρρίκον μόνον μηδέτερο παρ' ὅσο τὴν γένυτες ἐκεῖνος, ὁ ὄποιος μούς ἀποταπεινόταν μηδὲ ἀπὸ ποντὰ τῆς, τοὺς ἔστελνε εἰνθὲς γράμματα πάνω στὰ γράμματα.

"Ἐπὶ δόξιοι χρόνοι ή Γαβριέλλα ὑπῆρχε φυλὴ ἐπαυγαν τοῦ Ἐρρίκου, καὶ τὸ 1598 μείστη, ὁ διασηληγας ἀπεφασίσε νὰ τὴν κατηγορία του. Εἶχε ἐντασσοῦσι σ' ὅλους τὴν ἀπόφασι του, οἱ ἀρραβωνεῖς εἶχαν γινεῖν. Η Γαβριέλλα εἶχε παρεῖ ἀπὸ τὸν μείστην συζητῆσαι τα πολὺ πολὺ σῶμα, μεταξὺ τῶν διποτῶν καὶ ἔνα γρούζον κερουτάρι ποὺ ἔγινε τέσσερα καὶ μὲν δεν ἔμενε για νὰ γένη ὁ γάμος παρόν μόνον ἡγεδούσις ἐκ' αρεσσοῦν τοῦ Πατα τοῦ διαβάτη. Ἐργάστηκε την πρώτη του γυναικά, τὴν περιφημη̄ διασύλιστα Μαργαρίτα. Μά κοντά σ' αὐτό, οἱ μελλοντικοὶ περιμέναν καὶ κάπι ἄλλο: δύνατάκι, τὸ ὀποῖο ἀπὸ στιγμὴ στιγμὴ περιμέναν δύο: νὰ φέρῃ στὸν κόπτο ή Γαβριέλλα.

Ωστόσο, περιήτερη καθὼς ἤταν, διτὼ σχέδον ὁ ἀνθρώπος τῆς ἀποχής της καὶ ἔκεινοι ποὺ ἀνήκαν στὶς ἀνώτερες κοινωνίας τάξεις, ἀνηρυζούσε για τὴν καταστασὶ της καὶ συμβούλευστὸν διαφῶν μέτρων καὶ ἀστρολόγους. Μά μέρη ἔνας μάργος, παρ' ὅτι τὴν ἀπομνεύη τῆς Γαβριέλλας για νὰ κατατάξῃ στὸν στόλο της, δὲν της ἔλεγε τίτοτε, ὥστος στὸ τέλος τῆς εἴτε νὰ κατατάξῃ στὸν καθένετη της. Η Γαβριέλλα κατατάξει, ποράγματα, καὶ ἐντροπὴ εἶδε μέσα στὸ γαλλ ἔνα διάβολο ποὺ τὴν ἀρραβωνεῖς ἀπὸ τὸ λαμπό. "Ἐνας ἄλλος μάργος τῆς εἴτε πάλι τότε διτὸν δέν θὰ ξείσεις δῶς τὸ Πάσχα.

Μά καὶ κάπια σνείχα ποὺ ἔβιεται καὶ ή ίδια καὶ ὁ Ἐρρίκος ἐπεινὴ τὴν ἐποχὴν, ἀνηρυζούσαν ποὺ τὸν της Γαβριέλλα. Μά νύχτα εἶδε στὸν ίδιο της ὅτι καυγάταν καὶ κάπιαν ἄλλη νύχτα τὴν εἶδε ὁ Ἐρρίκος πῶς ἤταν νερού. "Οὐ, ἀνά εἶχαν γεισοὶ τὶς ψυχὲς καὶ τῶν δύο ἀπὸ καποὶ προσήπατα.

Τὰ κακά αὐτὰ προστιθήματα δὲν ἀργήσουν νὰ ἐπαλύθευσον.

Τὴν Τετάρτη, 6 Απριλίου 1599, ἡ Γαβριέλλα ἐπήγε ἀπὸ τὸ Φοντανεμπτίλι δυον

ἔμενε, στὸ Παρίσιο, για νὰ ἐπισκεφθῇ μιὰν ἀδελφή της. Ἐμεινε λίγες διῆς ἔκει, καὶ κατάπιν εἶτε νὰ τὴν ὁδηγήσουν στὸ παλάτι ἐνός πλούσιον τραπεζίτη, τὸν Σεβαστιανὸν Ζαμέτ, ὃν γινόντονταν συγχότατα γλεντά καὶ διποτανούσιον ταπτικά ἡ Γαβριέλλα δόσας πηγανε στὸ Παρίσιο. Ο Ζαμέτ είχε προστομάσει ἔνα γέδυμα πρὸς τιμὴν τῆς Γαβριέλλας. Η Γαβριέλλα ἔφαγε καὶ ἤπια μὲ τολλήν δρεξεῖ, μετὰ τὸ γεῦμα διωτάνηκε αὖτις μέ ταλλήν δρεξεῖ, μετά τὸ ποτό της νεροφράγμης.

Τὴν ἄλλη μέρα ὠστόσο σηρώθηκε καλά καὶ πολὺ στὴν ἐξκλησία. Μά ἡ ζέστη ποὺ ἔχανε ἐκεῖ μέσα, πειράζει τὴν Γαβριέλλα. Γίνεται κακοδιάτη στὸ πατή της, διότι τὴν ἔγιδυταν ἡ ὑπερέστηση τῆς καὶ τὴν ξάπλωσιν στὸ πρεβέβατη. Αἰσθανόταν μεγάλους πονους στὸ κεφάλι, υπεραρπάζεται σὲ πόνο τοῦ τοκετοῦ καὶ συγχόνος νευρούς στασιμούς πρωτεύει. Τὴν ἄλλη μέρα μὲ γιατροὺς τὴν ἔγημαν τὸ παιδί της νεροφράγμης, ἐνώ ἡ ίδια ἐξακολουθήσεις νὰ σπανέται μὲν πόνους καὶ στασιμούς πρωτεύει. Τὴν ἔπειτα στὸ 6 τὸ βράδυ, η Γαβριέλλα περιέπεσε σὲ κομπώδη κατάπτωσι καὶ τὰ ξημερώματα τῆς ἄλλης μέρας ξεψύχησε. Ήπειρεταί την ποτέ φορούση.

Ο δάνατος τῆς Γαβριέλλας ἔδωκε ἀφοιμή στὶς πολὺ φαντασιές δηγήσεις. Πολλοὶ τὴν ἀτέδωκαν σὲ δημήτηρίασ. Είσταν δὲ τὴν εἰλικρινή της δημήτηρισσεις ὁ Ζαμέτ στὸ γέδυμα ποὺ τῆς είχε προσεψέρει, διὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν ἀπονόδοντὸν, ἀπονόδοντον τὸν Ερρίκον Σούνι, προστατεύοντεν τῆς Γαβριέλλας. Η διάδοσις αὐτὴν βασιζόταν καὶ στὰ λόγια τῶν γιατρῶν ποὺ εἶχαν πάντες τὴν νεροφράγμη τῆς Γαβριέλλας καὶ στὸν εἰκόνα τῶν τάχα τοῦ Ζαμέτ. Ο Σούνι, ωστόσο, στὰς ἀπομνημονεύσατά του, ἀποδίδει τὸν ίδιαντα τῆς Γαβριέλλας, διότι καὶ μᾶς ὅλης ἀφιστοχράτιδος, τῆς κ. Μονμοραντί, η ὅποια πέθανε πατά τὸν ἄρδεον τρόπο, τὴν ίδια ἐποχήν στὸ... διάβολο! Ο Σούνι ἀφον περιγράφει τὴν φυσική παραμόρφωσι τῶν διω γυναικῶν, πατά τὴν υποτριψιδή των μετέθεντα, γούφεοντας δὲ τὰ γαρυπατησιτικά τῶν προσώπων τῶν ποτέων την «πηγανεῖς ἀπὸ μπορεῖσ πισσα, καὶ τὰ μαλλιά τους διθωνόντωσαν στὰ κεφάλια τους, εἴτε ποὺ ὅδον γυναικες αὐτές, η θεωρούμενες ως ἡ δύο ὀμορφότερες τοῦ καιροῦ των, είχαν γίνει τόσο ἀποτροπαίας, ὡστε δέν μποροῦσε κανεῖς νὰ τίξει δῆμον, ἀφον, λοιπόν, περιγράψει μὲν αὐτὴν τὸ Σούνι, προσέτεται μιῶντας για τὴν κ. Μονμοραντί:

«Παίρνοντας τὴν μορφὴν ἐνός ψηλοῦ μαυδοντυμένου εὐπατρίδου, δὲ Σατανᾶς πῆγε καὶ ζήστησε τὴν κ. Μονμοραντί τὴν στιγμὴν ποὺ κονιεύτησε μὲ μερικές φίλες της. Ἐκείνη, μολίς τὸν εἶδε, καὶ τρίνοις αὐτὴν τὸν τόσον καὶ ἀργήθηκε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Πρὸ τῆς ἐπιμονῆς του διωζητικοῦ ἀπόφοιτου την εὔρησε τὸν πόλεμον ποτέ τοῦ φίλες της καὶ πῆγε νὰ ἐρῃ τὸν διαβόλο, δέ ποτε τὴν πειρέμενη στὴν καμάρα της. Η κ. Μονμοραντί πέθανε ἀμέσως στηρεαίας αὐτὴ τὴν συνάντησην».

Σήμερα μὲν ιστοριοί δὲν ἔχουν παριμά πειά διμιούρδια για νὰ αἴτιο ποὺ προσάλεσε τὸν θάνατο τῆς Γαβριέλλας, ὅσο καὶ τῆς κ. Μονμοραντί. Τὸ αἴτιο αὐτὸν δὲν ἤταν ο προφίας τοκετοῦ οὔτε ἡ ἀπειθασία τῶν γιατρῶν, ἀλλὰ μάζα δροσόπτεια ποιεῦσα για την συντοπτική της γυναικείας. Η ἀρρωστητική της καταστάση, συνιτώματα κλασικά, ποτέ παρουσίασε ἡ Γαβριέλλα. Καὶ είλε τόσο φοβερή, διότι προξενεῖ ἀπότινό τρόπον καὶ ἡ ἀττῆ περιγραφή της, στὰ ιατρικὰ λεξικά.

.... "Η ἐκλαμψία εἶναι μιὰ ἀσφωτεία δέξεια, ποὺ ἀμφανίζεται συχνά ἔξαφρα, ποὺ προσκροτεῖ γλήνορα, καὶ τὴν δοπιάν παρακτητικῶν κοίσεων σπασμῶν συνοδεύεις ἀπὸ μάτηη πλήρη παράλιστον τοῦ νοῦ καὶ τῶν αἰσθήσεων. Καὶ είλε τόσο πειρατεία, τίς γυναικείας κατά τὴν δάσκαλεια τοῦ τοκετοῦ, καὶ ιδίως τῶν τρεῖς τελευταίους μηναίας:

Οι σπασμοὶ ἀσχίζουν καποτε ἀπότομα καρδιακά ποὺ προηγοῦθή κανέναν ἄλλο φαινόμενο. Οι μῆνις τοῦ προσώπου κανόνων γλήνορες συναπειστοῦν ποτὲ ἐπιστὶς καὶ τὰ βλέφαρα καὶ τὰ μάτια, τὰ δοπιάν πινοῦνται πρὸς δλες τὶς διευθύνσεις, μέσα στὶς κρύψεις. Τὶς κυνήσεις αὐτές ποὺ κανόνουν τὸ

"Ο Έρρίκος Δ".

